

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2751/2020
31.03.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина и Марине Милановић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Лидија Милосављевић, адвокат из ..., против туженог Дома здравља ..., чији је пуномоћник Предраг Митић, адвокат из ..., ради поништаја отказа уговора о раду, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2434/2019 од 04.10.2019. године, у седници већа одржаној 31.03.2021. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2434/19 од 04.10.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Прокупљу П1 30/18 од 03.12.2018. године, ставом првим изреке, поништено је као незаконито решење туженог бр. 1014 од 28.11.2017. године, којим је тужилци отказан уговор о раду бр. ... закључен 03.05.2012. године и наложено туженом да тужилцу врати на рад и призна јој сва права из радног односа, почев од дана незаконитог престанка радног односа до враћања на рад. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужилци на име трошкова парничног поступка исплати износ од 80.250,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 2434/2019 од 04.10.2019. године, одбијена је жалба туженог и потврђена пресуда Основног суда у Прокупљу П1 30/18 од 03.12.2018. године.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено преко пуномоћника изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Тужилца је поднела одговор на ревизију.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 408. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, а коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Неосновано се ревизијом указује на битну повреду одредаба парничног поступка из члана 361. у вези члана 223. ЗПП, будући да у поступку пред другостепеним судом није дошло до погрешне ни непотпуне примене правила о терету доказивања, као ни других одредаба процесног закона, а другостепени суд је оценио жалбене наводе од значаја и навео разлоге које је узео у обзир по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 1891/17 од 30.06.2017. године, преиначена је пресуда Основног суда у Прокупљу и утврђено да је радни однос тужиле код туженог из одређеног прерастао у радни однос на неодређено време и поништено решење о престанку радног односа бр. ... од 30.04.2015. године, а тужени обавезан да тужиљу врати на рад. У извршењу судске одлуке, тужени је донео решење бр. ... од 13.10.2017. године о враћању тужиле на рад, а тужилца је распоређена на рад у оквиру надлежности одељења ... ради обављања послова ... . По враћању на рад, решењем туженог бр. ... од 28.11.2017. године, тужилци је отказан уговор о раду због престанка потребе за обављањем послова ..., уз образложење да је тужилца „аутоматски вишак“.

Код тако утврђеног чињеничног стања, правилно је у побијаним нижестепеним пресудама примењено материјално право када је поништено оспорено решење о отказу уговора о раду и обавезан тужени да тужиљу врати на рад и призна јој сва права из радног односа.

Одредбом члана 179. став 5. тачка 1. Закона о раду („Службени гласник РС“ бр. 24/05...75/14), предвиђено је да запосленом може да престане радни однос ако за то постоји оправдан разлог који се односи на потребе послодавца и то ако услед технолошких, економских или организационих промена престане потреба за обављањем одређеног посла или дође до смањења обима посла.

По оцени ревизијског суда, решење туженог на основу кога је тужилци отказан уговор о раду је незаконито, применом члана 179. став 5. тачка 1. Закона о раду, будући да тужени пре доношења оспореног решења није спровео поступак за решавање вишка запослених којим би као послодавац оправдао своје потребе, односно није мењао број запослених физијатара у Дому здравља, и то смањењем или укидањем радног места, тако да тужилца и други запослени на истом радном месту нису били изложени примени критеријума за одређивање вишка запослених. При томе, тужени није имао у виду да по враћању запосленог на рад у извршењу правноснажне судске одлуке, тужилца има исти радно-правни статус као и друга запослена лица код туженог, као да спора није ни било, тако да немогућност туженог да је распореди на исте или друге одговарајуће послове, није оправдан разлог за доношење новог решења о престанку радног односа на иницијативу послодавца.

Из наведених разлога, на основу члана 414. став 2. ЗПП, одлучено је као у изреци, при чему Врховни касациони суд изоставља детаљно образложење ревизијских навода, јер се образложењем не би постигло ново ни уједначено тумачење права.

**Председник већа-судија
Слађана Накић Момировић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић